

самъ прѣститѣ. Така, малко по малко, Найданчо, научи да свири двѣ по-лесни пѣсни. Той се научи да свири хубаво, защото много помнѣше, па и много желаѣше за това нѣщо.

V.

Дѣдо Иванъ започнѣ да го води съ себе си въ града да просѣхъ наедно. Найданчо свирѣше, а баща му просѣше. „Колко хубаво свири това слѣпо дѣте“ си шепнѣхъ хората и всѣкой отъ съжаление му даваше що-годѣ. Въ нѣкои кѣщи го карахъ да свири по вече, слѣдъ което му давахъ по-голямъ милостиня. Дѣцата много го съжелявахъ, а пѣкъ отъ друга страна му завиждахъ, за гдѣто свирѣше тъй хубаво. Нѣкои багати хора го искахъ отъ Дѣда Ивана за тѣхно дѣте, да свири само на дѣцата; но той не искаше и да ги чуе. Въ тѣхната колибка се намираще всичко, каквото имъ до-трѣбова. Дѣцата ходѣхъ отъ града чакъ въ селото да го слушатъ кога свири. Всички вече го знаяхъ и на всѣкъдѣ говорѣхъ за него.

VI.

Майка му отъ нѣколко дѣна заболѣ много. Тя лежеше на лѣглото си полужива. Само тогава ѝ ставаше по-добрѣ, когато го чуеше да свири. Но единъ день Дѣдо Иванъ и Найданъ, като се връщахъ въ село и влѣзохъ въ колибата, намѣрихъ болната умрѣла на лѣглото си. Найданчо още отъ вратата радостно извика: „Мамо, носѣ ти басма за рокля!“ Но то, горкото! не чу гласа на майка си.

— Татко, гдѣ е мама?—запита то баща си. Горкий старецъ! не можеше да скрие; трѣбваше да му каже самата истина.

— Умрѣ, чедо!—извика той и се хвърли на лѣглото на умрѣлата.

— Умрѣла! продума то и заплака. Гдѣ е, гдѣ е тя? Милий татко!—дай да ѣхъ цѣлуна! и като че нѣкоя невидима рѣчка го заведе при умрѣлата и съ рѣчичкитѣ си набара лицето ѝ, но изведнѣжъ се